

[Pürschel.]

Bevægelser i det hele og ikke mindst paa dette Omraade. Jeg minder om det Angreb paa den højtærede Udenrigsminister, der ogsaa med en besynderlig Skæbnens Ironi netop satte den nuværende Udenrigsminister i den ejendommelige Position at være den første Udenrigsminister i Menneskealdre herhjemme, mod hvem der fra Udlandets Side, endda fra en Stormagts Side, blev rettet den Anke, at han havde gjort sig skyldig i en uvenlig Handling. Jeg ser rent bort fra Grundlaget for dette, jeg konstaterer kun Baggrunden for det, nemlig Mistilliden, den Mistillid, der ogsaa kom frem saa klart fra russisk Side overfor et saa fredeligt Foretagende som Drogdens Uddybning, som man fra russisk Side ganske aabent betegnede som en Ting, der var dikteret Danmark af engelske Marineinteresser.

Nu er det jo ikke nødvendigt at være særlig skarpsindig for at slutte noget med Hensyn til den Gesandtindberetning, til hvilken der gentagende har været hentydet her i Dag. Den blev diskuteret i sin Tid her i Rigsdagen, og det ærede Medlem Hr. Holger Andersen fik af den daværende Udenrigsminister Moltke den Besked, at der ganske vist var en Indberetning, som ikke var stillet til Udvalgets Raadighed, og det var, fordi denne Indberetning laa i et Chartek med Paaskriften: Østersøen, og det havde man jo ikke givet Udvalget, man havde kun givet det de Indberetninger, der vedrørte Afrustningen.

Naar nu det var erkendt, at denne Indberetning i nogen Grad havde Interesse for Afrustningsudvalget og vedrørte saadanne Forhold, at det var blevet lagt i Charteket: Østersøen, saa ligger det nær at slutte, at den maa være fra en af Østersømagterne eller fra en af de i Østersøen interesserede Magter som England. Det er jo nu ikke svært at se, at en Indberetning fra Tyskland, Sverige, Estland, Letland o. s. v. vilde man ikke have behandlet med denne Højtidelighed. Det ligger meget nær at slutte, at det, der er Tale om, netop er en Indberetning om, hvorledes man i Rusland ser paa Forholdene, thi det er fra den Side, at Mistilliden i særlig Grad er kommet frem, og der har jo foreligget i Udlandets Presse og paa anden Maade Udtalelser, der klart og tydeligt viser, at Rusland betragter Afrustningsforslaget med megen Mistillid, ud fra en Betragtning ganske svarende til den, som Admiral Bridgeman fremsatte, og som jeg ganske kort skal berøre.

Admiral Bridgeman siger, og det er

ubetinget rigtigt, at Danmark ligger nu en Gang ved Indgangen til Østersøen og har derfor en given meget betydelig strategisk Værdi, det er en given Ting, at disse Landstrækninger, der indrammer Østersøens Indløb, ikke kan henligge til Genstand for Bemægtigelse for den første, den bedste ved Krigens Udbrud. Derfor maa de Magter, der er særlig stærkt interesserede i disse Landstrækninger, vide, hvordan Situationen er.

Dér har man fra russisk Side ikke undset sig for at insinuere, at der ligefrem laa en hemmelig Aftale mellem Danmark og England bagved dette, noget, som vi naturligvis med den bedst mulige Samvittighed kan dementere. Ingen, der kender dansk Mentalitet, for at bruge et Ord, der lyder behageligt i demokratiske Øren, ingen, der kender det danske Folks Sindelag og Indstilling overfor Politik i det hele taget, vil være i Tvivl om, at ingen dansk Regering vil indlade sig paa den Slags hemmelige Aftaler; men det, der er Spørgsmaalet, er, hvorledes Udlandet ser paa det.

Dér har man ikke denne egne, blaaøjede Indstilling, som vi har herhjemme, dér tænker man sig Muligheden af, at der her, til Trods for alt muligt Demokrati, endnu drives et hemmelig Diplomati. I den Henseende vil den højtærede Ministers Udtalelse i Dag være af Værdi.

Jeg tillader mig altsaa af de for Offentligheden foreliggende Kendsgerninger at slutte, at den Gesandtskabsindberetning, som man ikke har villet stille til Afrustningsudvalgets Raadighed hverken i sin Tid eller nu, er en Beretning om, hvorledes Rusland ser paa det danske Afrustningsforslag. Jeg gaar ud fra, at den giver Udtryk for det samme, som er kommet officielt frem, at man fra russisk Side ser med megen Mistillid paa dette Forslag.

Hvis den Formodning er rigtig, kan den højtærede Minister med fuldkommen Ret sige, at der er intet nyt, intet hemmeligt i dette, thi det har, som sagt, foreligget for Offentligheden. Et Medlem af det udenrigspolitiske Nævn udtalte sig til mig paa ganske tilsvarende Maade: der var i og for sig intet, som Offentligheden ikke kendte. Det stemmer udmærket med denne Udtalelse af Udenrigsministeren.

Men det er jo alligevel ejendommeligt, at naar der ingen Hemmelighed er i det, man da ikke kan forelægge det for det Udvalg endog, der beskæftiger sig med denne Ting. Naar saa Udenrigsministeren nu paa Linie med, hvad Forsvarsministeren i sin Tid har udstedt Attest for, siger,